

”Det är uppenbart varför människan är ett samhällsdjur (*politikòn zōon*) i större mån än vilket bi eller vilka flockdjur som helst: naturen gör — som vi [brukar] säga — inget i onödan och, bland alla djur, har endast människan ordförmåga (*lógos*). Ljudet (*fonè*) är tecken för smärtan och lusten och därför har också alla andra djur det, ty deras natur når fram till att känna smärta och lust och ge dem till känna för varandra; men *lógos* är till för att uppenbara det nyttiga och det skadliga, liksom det rättfärdiga och det orättfärdiga, och det är, i jämförelse med alla andra djur, människans attribut att endast hon äger kännedom om det goda och det onda, det rättvisa och det orättvisa osv., och gemenskapen om dessa saker åstadkommer hushållet (*oikían*) och stadssamhället (*pólin*).” (Aristoteles *Politiken*. {1253a 7-18})”.

<...> den som inte kan leva i gemenskap eller den som är så självständig att han inte behöver delta i stadsgemenskapen, han är antingen ett odjur eller en gud. (Pol. {1253a 27-29})

(Översättning av J L Ramírez)